

UNTIL OUR HEARTS STOP

Meg Stuart/Damaged Goods & Münchner Kammerspiele

UNTIL OUR HEARTS STOP begon als een onderzoek naar wat aanrakingen met ons doen, en waar onze grenzen dan liggen. Meg Stuart vertrok van contactimprovisatie, maar kieperde de taboes daarvan – zoals geweld of aanrakingen op gevoelige plaatsen – snel overboord. Op de kringelende, soms overrompelende jazzklanken van Marc Lohr, Stefan Rusconi en Samuel Halscheidt betasten, bekruipen en gebruiken de zes performers elkaar op elke denkbare wijze. Ze wringen zich samen in één zetel om aan elkaar te pulken en te trekken, als kinderen die zich overgeven aan een explosief mengsel van nieuwsgierigheid, verveling en landerigheid. Tot ze als een kluwen lijven over de grond rollen en in een poedelnaakt hondengevecht en een dolle-mina-concert alle teugels loslaten. Finaal hollen ze als uitgelaten jonge veulens over het podium, om te eindigen in een innige omhelzing. Het ziet eruit als absolute vrijheid. Mentaal én fysiek gaat het aan alle gêne voorbij.

Meg Stuart wou een situatie creëren die verder ging dan 'doen alsof', ook in de zaal. En dus mengen de performers zich ook onder het publiek, om drankjes uit te delen, bij iemand op schoot te kruipen of zich door een toeschouwer te laten opmaken. *UNTIL OUR HEARTS STOP* komt niet alleen letterlijk heel dichtbij, maar ontaardt ook in een onvoorspelbare en grillige fantasie, in iets wat het midden houdt tussen een goochelshow en een esoterisch ritueel met veel verkleedpartijen. Voortdurend lijkt je getuige te zijn van een oorspronkelijke wereld waarin alles nog alle kanten op kan, waarin de verbeelding geen grenzen kent. Alleen Kristof Van Boven blijft erbuiten staan, als boegbeeld van een volwassen publiek dat zulke uitspattingen niet meer ernstig wil nemen, uit angst voor de implicaties.

Wat moet je met de lange epiloog waarin Claire Vivianne Sobottke bedelt om liefde, aandacht, geld en warmte, of met het collectieve ballet van onbegrijpelijke tekens waarmee de voorstelling eindigt? Je raakt er nooit echt uit hoe je dit werk finaal moet duiden, maar onvergelijkbaar is de avontuurlijkheid waarmee Stuart je meeneemt op een trip door onze fysieke en psychische existentie, en daarbij elke gemeenplaats vermijdt. Haar performers dansen, zingen, vloeken en flirten alsof hun laatste uur geslagen is. Zelf breekt Stuart haar taalidoom hier open tot lyrisch danstheater dat performers en toeschouwers verenigt in bewondering en, welja, liefde. Het maakt van *Until our heart stops* de ultieme, roezige expressie van waar een wereld in brand naar hongert: geloof in verbeelding en in elkaar.